NORAKSTS
Lieta Nr.A42768008
143/AA43-0771-10/16

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2010.gada 30.augustā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētājs K.Berķis,
tiesneši M.Birzgalis un A.Šteinberga,

piedaloties pieteicējam *V.J.* un atbildētāja Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes pārstāvei *K.G.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *V.J.*, personas kods */personas kods/*, sūdzību par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2008.gada 4.novembra lēmuma Nr.2991 atcelšanu, sakarā ar *V.J.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 24.jūlija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes inspektors 2008.gada 22.septembrī sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.050/PB 670215 (turpmāk arī – sākotnējais lēmums) par to, ka *V.J.* 2008.gada 22.septembrī plkst.00:10 vadīja automašīnu *Škoda Octavia* ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* Rīgā pa Krasta ielu no Ogres ielas puses Maskavas ielas virzienā ar ātrumu 70 km/h 518.ceļa zīmes darbības zonā pie atļautā ātruma 50 km/h, kā arī nebija piesprādzējies ar drošības jostu.

Protokolā norādīts, ka atbildība par izdarīto administratīvo pārkāpumu paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{4} panta otrajā daļā. Par izdarīto pārkāpumu *V.J.* uzlikts naudas sods Ls 20 apmērā.

Nepiekrītot minētajam lēmumam, *V.J.* to apstrīdēja.

[2] 2008.gada 4.novembrī Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietniece pieņēma lēmumu Nr.2991 (turpmāk – Lēmums), ar kuru atstāja negrozītu sākotnējo lēmumu.

Lēmumā norādīts, ka, izvērtējot lietā esošos administratīvā pārkāpuma materiālus, konstatēts, ka *V.J.* ir pārkāpis Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – Ceļu satiksmes noteikumi) 114. un 38.5.punkta prasības, par ko atbildība paredzēta LAPK 149.^{8}panta otrajā daļā un 149.^{4}panta otrajā daļā. Administratīvā pārkāpuma protokols noformēts likumīgi, un sods *V.J.* piemērots pamatoti.

[3] 2008.gada 12.decembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemta *V.J.* (turpmāk arī – pieteicējs) sūdzība par Lēmuma atcelšanu. Pieteicēja sūdzība pamatota ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Lēmums ir prettiesisks un pamatots ar nepatiesiem faktiem, jo administratīvais pārkāpums vispār nav bijis.

[3.2] Lēmumā nav pierādījumu faktam, ka ar ātruma mērīšanas ierīci Stalker fiksēts ātrums 70 km/h.

[3.3] Lēmumā norādītais fakts, ka pieteicējs ir iepazinies un parakstījis administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.050/PB 670215, ir neprecīzs. Lēmumā nav minēts, ka pirms parakstīšanās pieteicējs protokolā ir ierakstījis „Protokolam nepiekrītu". Tas norāda uz faktiskajiem apstākļiem, ka pieteicējs jau protokola parakstīšanas brīdī bija norādījis uz policijas darbinieku prettiesisku faktisko rīcību.

[3.4] Administratīvā pārkāpuma protokola un lēmuma Nr.050/PB 670215 sadaļā – atbildība par šiem pārkāpumiem paredzēta un lēmums pieņemts saskaņā ar LAPK, ir ierakstīta tikai viena tiesību norma, ko pieteicējs ir pārkāpis, proti, LAPK 149.^{4}panta otrā daļa. Savukārt nepamatoti ir atzīmēts, ka atbildību pastiprina, pamatojoties uz LAPK 34.panta pirmo daļu. Pieteicējam nav saprotams, kādā veidā viņš turpinājis prettiesisko darbību.

[3.5] Atbildētāja norādītais, ka administratīvā pārkāpuma protokols un lēmums noformēts likumīgi un sods piemērots pamatoti, liek apšaubīt patvaļas aizlieguma principa, tiesiskās paļāvības principa un procesuālā taisnīguma principa ievērošanu pārsūdzētajā Lēmumā.

[4] Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvalde (turpmāk – atbildētājs) Administratīvajā rajona tiesā iesniegtajā paskaidrojumā norāda, ka pieņemtais Lēmums ir tiesisks un pamatots un ir atstājams spēkā, bet pieteicēja sūdzība ir noraidāma.

[5] Ar Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 14.aprīļa spriedumu pieteicēja sūdzība par Lēmuma atcelšanu ir noraidīta.

Spriedums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[5.1] Ceļu satiksmes noteikumu 114.punktā noteikts, ka apdzīvotās vietās visu transportlīdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 50 km/h.

LAPK 149.^{8}panta pirmajā daļā paredzēta atbildība par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu līdz 20 kilometriem stundā ar vieglajiem automobiļiem. Savukārt LAPK 149.^{8}panta otrajā daļā paredzēta atbildība par šā panta pirmajā daļā paredzēto pārkāpumu, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums". Par šādu pārkāpumu LAPK 149.^{8}panta otrās daļas sankcijā paredzēts administratīvais sods – brīdinājums vai naudas sods transportlīdzekļa vadītājam desmit latu apmērā.

[5.2] Administratīvā pārkāpuma protokolā un lēmumā Nr.050/PB 670215 konstatēts, ka *V.J.* vadījis transportlīdzekli ceļa zīmes Nr.518 darbības zonā ar braukšanas ātrumu, atrēķinot pieļaujamo kļūdu, 65 km/h. Konstatētos faktiskos apstākļus apstiprina policijas inspektora *V.N.* 2008.gada 22.septembra ziņojums, kurā norādīts, ka 2008.gada 22.septembrī uz Krasta ielas ap plkst.00.10 automašīna *Škoda* ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* ātruma

fiksēšanas brīdī bija vienīgais transportlīdzeklis, citu braucošu automobiļu priekšā, blakus un aizmugurē nebija. Jaunākais inspektors *D.I.* ar radaru „Stalker" fiksēja ātrumu divas reizes, abas reizes radars uzrādīja 70 km/h.

Ceļu satiksmes likuma 43.[4]pantā noteikts, ka noteiktā braukšanas ātruma ievērošanu Valsts policija kontrolē ar šim nolūkam paredzētām mērierīcēm. Pārkāpums konstatēts ar ātruma mērīšanas ierīci Stalker Nr.26951. Lietai pievienots atkārtotas verificēšanas sertifikāts Nr.E1955V08, kas apstiprina radara Stalker Nr.26951 atbilstību Ministru kabineta 2006.gada 5.decembra noteikumu Nr.981 „Noteikumi par mērīšanas līdzekļu verificēšanu, verificēšanas sertifikātiem un verificēšanas atzīmēm" 6.punkta prasībām.

[5.3] Saskaņā ar Ceļu satiksmes noteikumu 38.5.apakšpunktu transportlīdzekļa vadītājam ir pienākums, braucot ar mehānisko transportlīdzekli, kura konstrukcijā paredzētas drošības jostas, būt piesprādzētam un nevest pasažierus, kuri nav piesprādzējušies (tas attiecas uz visiem pasažieriem, kuru sēdvietas aprīkotas ar drošības jostām).

Atbilstoši LAPK 149.[4]panta otrajai daļai par nepiesprādzēšanos ar drošības jostu vai aizsprādzētas aizsargķiveres nelietošanu, kā arī tāda pasažiera vešanu, kurš nav piesprādzējies vai kuram galvā nav aizsprādzētas aizsargķiveres, - izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam divdesmit latu apmērā.

2008.gada 22.septembra administratīvā pārkāpuma protokolā un lēmumā Nr.050/PB 670215 konstatēts, ka vadītājs nebija piesprādzējies ar drošības jostu. Šo apstākli apstiprina Valsts policijas amatpersonas *J.N.* 2008.gada 22.septembra ziņojums, kurā *J.N.* norāda, ka pēc automašīnas *Škoda* ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* apturēšanas viņš redzējis, ka automašīnas vadītājs nebija piesprādzējies ar drošības jostu. Dotais ceļa posms ir pietiekoši apgaismots, un *J.N.* redzējis, ka vadītājs nebija piesprādzējies arī automašīnas vadīšanas laikā.

[5.4] 2008.gada 22.septembra administratīvā pārkāpuma protokolā un lēmumā Nr.050/PB 670215 daļā par iepazīšanos ar protokolu *V.J.* ierakstījis: „Protokolam nepiekrītu". Kā arī protokolam pievienots *V.J.* paskaidrojums, kurā *V.J.* norāda, ka pārkāpuma konstatēšanas vietā braucis ar atļauto braukšanas ātrumu 50 km/h. Zem tilta *V.J.* apturējis policijas darbinieks un paziņojis, ka *V.J.* pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu. Tā kā *V.J.* braucis pa trīsvirziena ielu plūsmā ar citām automašīnām, lūdzis uzrādīt videoierakstu, lai pārliecinātos par radara rādījuma pareizību, taču valsts policijas amatpersonas to nav varējušas uzrādīt. *V.J.* uzskata, ka policijas amatpersonu fiksētais ātrums nav *V.J.* vadītā automobiļa ātrums.

Paskaidrojumā *V.J.* norāda, ka nepiekrīt apgalvojumam, ka nav bijis piesprādzējies, jo atsprādzējis drošības jostu, kad bijis apstājies, lai no kabatas izņemtu dokumentus.

[5.5] Pārsūdzot 2008.gada 22.septembra administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.050/PB 670215, *V.J.* papildus ir norādījis, ka apstāklis, ka vadītājs nebija piesprādzējies ar drošības jostu, protokolā pierakstīts pēc tam, kad *V.J.* cēlis iebildumus par braukšanas ātruma pārsniegšanu, kā arī norāda, ka minēto var apliecināt automobiļa pasažiere *V.Š.*

Sūdzībai pievienotajā *V.Š.* 2008.gada 21.oktobra paskaidrojumā norādīts, ka 2008.gada 22.septembrī plkst.00.10 *V.Š.* atradusies *V.J.* vadītajā automobilī. *V.J.*, atsprādzējot drošības jostu, no bikšu kabatas izņēmis dokumentus un atdevis tos policijas amatpersonai. Policijas amatpersona paziņojusi par ātruma režīma pārsniegšanu un ka par to tikšot sastādīts protokols. Saņemot protokolu, *V.J.* nepiekrita pārkāpumam, par ko sniedza rakstveida paskaidrojumu. Policists, iepazīstoties ar *V.J.* paskaidrojumu, teicis, ka tādā gadījumā sodu par ātruma režīma pārkāpumu neliks, bet uzliks sodu par to, ka automobiļa vadītājs nebija piesprādzējies. *V.Š.* norādījusi, ka tas neatbilst patiesībai un *V.J.* tam arī nav piekritis.

[5.6] Tiesa, izvērtējot *V.J.* iesniegto rakstveida pierādījumu – *V.Š.* 2008.gada 21.oktobra paskaidrojumu, konstatē, ka paskaidrojumā sniegtajā lietas apstākļu aprakstā minētie fakti daļēji ir pretrunā ar paša *V.J.* sākotnēji sniegto paskaidrojumu. Proti, *V.J.* sākotnēji sniegtajā paskaidrojumā ir norādījis, ka nepiekrīt policijas amatpersonu konstatētajam *V.J.* vadītā automobiļa braukšanas ātrumam, kā arī, ka nepiekrīt konstatētajam faktam par nepiesprādzēšanos ar drošības jostu. Taču *V.J.* 2008.gada 21.oktobra sūdzībā un *V.Š.* 2008.gada 21.oktobra paskaidrojumā norādīts, ka policijas darbinieks *V.J.* pārkāpumu - nepiesprādzēšanos ar drošības jostu - ir uzrādījis tikai pēc tam, kad iepazinies ar *V.J.* paskaidrojumu.

[5.7] Izvērtējot lietā esošos pierādījumus, tiesa atzīst, ka konkrētajā administratīvā pārkāpuma lietā sākotnēji iegūtajiem pierādījumiem, proti, 2008.gada 22.septembra administratīvā pārkāpuma protokolam un 2008.gada 22.septembra Valsts policijas amatpersonas *J.N.* ziņojumam piešķirama lielāka ticamība nekā pēc tam administratīvajā procesā iestādē iegūtajiem pierādījumiem - *V.J.* 2008.gada 21.oktobra sūdzībā norādītajiem paskaidrojumiem un *V.Š.* paskaidrojumam. Papildus tiesa konstatē, ka sākotnēji, sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu, *V.Š.* nav bijusi pieaicināta kā lieciniece, kā arī *V.J.* paskaidrojumā nav minējis par *V.Š.* klātbūtni un nepieciešamību pieaicināt viņu kā liecinieci šajā lietā. Līdz ar to tiesa secina, ka *V.Š.* sniegtajam paskaidrojumam piešķirama mazāka ticamība salīdzinājumā ar pārējiem lietā esošajiem pierādījumiem.

Savukārt, izvērtējot *V.J.* 2008.gada 22.septembra paskaidrojumu kopsakarā ar pārējiem lietā esošajiem materiāliem, tiesa konstatē, ka paskaidrojumā minētajiem argumentiem *V.J.* ne administratīvajā procesā iestādē, ne arī iesniedzot sūdzību tiesā nav pievienojis papildus pierādījumus, izņemot *V.Š.* paskaidrojumu, kuram, kā tiesa jau atzinusi iepriekš, ir piešķirama mazāka ticamība salīdzinājumā ar pārējiem lietā esošajiem pierādījumiem.

[5.9] Ņemot vērā iepriekš norādīto, izvērtējot lietā esošos pierādījumus to kopsakarā, tiesai nav pamata apšaubīt policijas darbinieka *J.N.* 2008.gada 22.septembrī sastādītā administratīvā pārkāpuma protokola Nr.050/PB 670215, 2008.gada 22.septembra ziņojuma ticamību un minētajos dokumentos norādīto pārkāpuma konstatēšanas apstākļu atbilstību lietas faktiskajiem apstākļiem. Līdz ar to tiesa atzīst, ka *V.J.* pamatoti saukts pie administratīvās atbildības par LAPK 149.^{4}panta otrajā daļā un LAPK 149.^{8}panta otrajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu izdarīšanu.

[5.10] Par izdarītajiem administratīvajiem pārkāpumiem *V.J.* piemērots administratīvais sods - naudas sods Ls 20.

LAPK 32.panta pirmajā daļā noteikts, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem. Saskaņā ar LAPK 35.panta otro daļu, ja persona ir izdarījusi vairākus administratīvos pārkāpumus, kas konstatēti vienlaicīgi, un tos izskata viena un tā pati institūcija (amatpersona), administratīvais sods tiek uzlikts tās sankcijas ietvaros, kura ir paredzēta par smagāko pārkāpumu.

Izvērtējot LAPK 149.^{4}panta otrās daļas un LAPK 149.^{8}panta otrās daļas sankcijās paredzētos sodus, secināms, ka *V.J.* administratīvais sods pamatoti ir uzlikts LAPK 149.^{4}panta otrās daļas sankcijas ietvaros, proti, uzlikts minētajā tiesību normā paredzētais naudas sods Ls 20 apmērā.

Tiesa, izvērtējot pārsūdzēto lēmumu kopsakarā ar lietā esošajiem pierādījumiem, secina, ka pārsūdzētais Lēmums atzīstams par tiesisku un pamatotu, bet *V.J.* sūdzība noraidāma.

[6] Par Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 24.jūlija spriedumu pieteicējs ir iesniedzis apelācijas sūdzību, lūdzot atcelt minēto spriedumu.

Apelācijas sūdzība pamatota ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[6.1] Tiesa nav noskaidrojusi visus lietā būtiskos faktiskos apstākļus un formāli pieņēmusi lēmumu, akceptējot atbildētāja pieņemto lēmumu.

[6.2] Nav pierādīts atbildētāja arguments, ka notikuma brīdī uz ceļa pieteicēja automašīna atradusies vienīgā, jo administratīvā pārkāpuma protokolā tas nav norādīts, kā arī tā bija svētdiena un pilsētā pēc brīvdienām atgriezās daudz cilvēku.

[6.3] Atbildētāja arguments, ka pēc automašīnas apturēšanas kļuvis redzams, ka automašīnas vadītājs nav piesprādzējies ar drošības jostu, ir pretrunā ar administratīvā pārkāpuma protokolā fiksēto un ir neloģisks. Policijas darbinieks faktu, ka pietiecējs nav piesprādzējies, atzīmējis tikai protokola satura beigās, kad pieteicējs radara fiksēto ātrumu neatzinis par savu un policijas darbinieks to nav varējis pierādīt.

[6.4] Lēmums pieņemts, nepaziņojot to pieteicējam, līdz ar to pieteicējs nav varējis sniegt savus paskaidrojumus un izteikt savus iebildumus.

[7] Tiesas sēdē pie administratīvās atbildības sauktā persona apelācijas sūdzību uzturēja. Atbildētāja pārstāve norādīja, ka apelācijas sūdzība ir nepamatota, un lūdza to noraidīt.

Motīvu daļa

[8] Pārbaudījusi lietas materiālus un uzklausījusi procesa dalībnieku paskaidrojumus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka *V.J.* apelācijas sūdzība nav pamatota un ir noraidāma.

[9] APL 307.panta ceturtā daļa noteic, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā

pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šajā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi pirmās instances tiesas sprieduma pamatojumu kopsakarā ar procesa dalībnieku iesniegtajiem paskaidrojumiem un apelācijas sūdzībā ietvertajiem argumentiem, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas konstatētie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz tiem balstītie secinājumi ir pareizi un pirmās instances tiesas spriedumā sniegtais pamatojums ir pilnībā pietiekams. Līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai [5] un atkārtoti APL 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus nenorāda.

[10] Attiecībā uz apelācijas sūdzības argumentiem Administratīvā apgabaltiesa secina, ka tie galvenokārt ir attiecināmi uz pirmās instances tiesas veikto pierādījumu izvērtējumu. Apelācijas sūdzībā norādīts, ka tiesa ir nepareizi izvērtējusi lietā esošos pierādījumus un nepamatoti devusi priekšroku policijas darbinieka sniegtajām ziņām par lietas apstākļiem.

Apgabaltiesas ieskatā, pirmās instances tiesa ir pārbaudījusi un novērtējusi visus lietā esošos pierādījumus (administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu, pieteicēja un *V.Š.* paskaidrojumus, policijas darbinieka dienesta ziņojumu) un spriedumā atbilstoši Administratīvā procesa likuma 154.panta prasībām pamatojusi, kāpēc par ticamām tā atzīt administratīvā pārkāpuma protokolā un policijas darbinieka *V.N.* dienesta ziņojumā norādītās ziņas, nevis pieteicēja un *V.Š.* paskaidrojumus.

Tas, ka tiesa lietā esošos pierādījumus vērtējusi citādāk nekā administratīvā procesa dalībnieks, nevar būt par pamatu apgalvojumam, ka tiesa pierādījumus nav izvērtējusi pilnīgi, vispusīgi un objektīvi.

Pārbaudot lietas materiālus, secināms, ka pieteicējam ir tikušas nodrošinātas iespējas sniegt paskaidrojumus par izdarīto pārkāpumu, kā arī apstrīdēt un pārsūdzēt policijas pieņemtos lēmumus.

[11] Pieteicējs pamatoti ir norādījis, ka administratīvā pārkāpuma protokolā un sākotnējā lēmumā nepamatoti ir norādīta tikai viena LAPK norma, saskaņā ar kuru pieteicējs tiek saukts pie administratīvās atbildības, un nepamatoti konstatēti atbildību pastiprinoši apstākļi. Tomēr apgabaltiesa konstatē, ka šie trūkumi ir novērsti Lēmumā, proti, Lēmumā ir atbilstoši norādītas tiesību normas, kuras paredz administratīvo atbildību par pieteicēja izdarīto administratīvo pārkāpumu, kā arī, pieņemot lēmumu un nosakot sodu, Lēmumā nav ņemti vērā administratīvā pārkāpuma protokolā norādītie vainu pastiprinošie apstākļi, līdz ar to policijas darbinieku pieļautās kļūdas, noformējot administratīvā pārkāpuma protokolu un sākotnējo lēmumu, nav uzskatāmas par būtiskām, proti, tās nav ietekmējušas pieņemtā Lēmuma pareizību un pamatotību.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307.pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.[11]panta otrās daļas 1.punktu, 286.[14]pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

Atstāt negrozītu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2008.gada 4.novembra lēmumu Nr.2991 par *V.J.* (personas kods */personas kods/*) saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[4]panta otrās daļas un 149.[8]panta otrās daļas, bet *V.J.* sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs *(paraksts)* K.Berķis

Tiesneši *(paraksts)* M.Birzgalis

(paraksts) A.Šteinberga

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas tiesnesis K.Berķis
Rīgā, 2010.gada 30.augustā